

TAVARAMERKKILAKI 10.1.1964/7

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset (5.8.2016/616)

1 § (5.8.2016/616)

Tässä laissa säädetään yksinoikeudesta tavaroita ja palveluita varten elinkeinotoiminnassa käytettävään tavaramerkkiin. Tässä laissa säädetään myös yhteisön tavaramerkistä ja tavaramerkkien kansainvälisestä rekisteröinnistä.

Mitä tässä laissa säädetään tavaroista, koskee myös palveluita.

2 § (5.8.2016/616)

Tavaramerkkinä voi olla mikä tahansa elinkeinotoiminnassa käytettävä erottamiskykyinen merkki, joka voidaan esittää graafisesti.

3 § (5.8.2016/616)

Merkin katsotaan olevan erottamiskykyinen, jos sen avulla voidaan elinkeinotoiminnassa erottaa tavarat toisen tavaroista. Tavarän lajia, laatua, paljoutta, käyttötarkoitusta, hintaa taikka valmistuspaikkaa tai -aikaa joko yksinomaan tai ainoastaan vähäisin muunteluin tai lisäyksin ilmaisevaa merkkiä ei sellaisenaan ole katsottava erottamiskykyiseksi. Arvosteltaessa merkin erottamiskykyä on kiinnitettävä huomiota kaikkiin asianhaaroihin ja erityisesti siihen, kuinka kauan ja miten laajalti merkkiä on käytetty.

4 § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus tavaramerkkiin saadaan rekisteröimällä se 2 luvussa tarkoitettuun tavaramerkkirekisteriin.

4 a § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus tavaramerkkiin voidaan saada ilman rekisteröintiä, kun tavaramerkki on vakiinnutettu.

Vakiinnuttamisella voidaan saada yksinoikeus myös muuhun kuin 2 §:ssä tarkoitettuun elinkeinotoiminnassa käytettävään merkkiin.

Tavaramerkki katsotaan vakiinnutetuksi, jos se on Suomessa asianomaisissa elinkeino- tai kuluttajapiireissä yleisesti tunnettu haltijan tavaroiden erityisenä merkkinä.

5 § (5.8.2016/616)

Yksinoikeutta ei voi saada sellaiseen merkkiin, joka muodostuu yksinomaan tavarän luonteenomaisesta muodosta, teknisen tuloksen saavuttamiseksi välttämättömästä tavarän muodosta tai tavarän arvoon olennaisesti vaikuttavasta muodosta.

5 a § (5.8.2016/616)

Tavaramerkkiin ei saa ottaa toisen nimeä eikä toiminimeä. Tavaramerkkiin ei myöskään saa ottaa toisen aputoiminimeä eikä toissijaista tunnusta, paitsi jos näiltä puuttuu erottamiskyky tai kysymys on eri toimialoista tai tavaralajeista.

6 § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus tavaramerkkiin sisältää jäljempänä säädetyin poikkeuksin sen, ettei muu kuin tavaramerkin haltija saa ilman tämän suostumusta käyttää elinkeinotoiminnassaan tavaroittensa tunnuksena:

- 1) merkkiä, joka on sama kuin samoja tavaroita varten suojattu tavaramerkki;
- 2) merkkiä, joka sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin samoja tai samankaltaisia tavaroita varten suojattu tavaramerkki, aiheuttaa yleisön keskuudessa sekaannusvaaran, joka sisältää myös vaaran merkin ja tavaramerkin välisestä miellelyhtymästä.

Jos tavaramerkki on Suomessa laajalti tunnettu ja merkin aiheeton käyttö merkitsee tavaramerkin erottamiskyvyn tai maineen epäoikeutettua hyväksi käyttämistä taikka on haitaksi tavaramerkin erottamiskyvylle tai maineelle, kukaan muu kuin se, jolla on yksinoikeus tavaramerkkiin, ei saa ilman tämän suostumusta käyttää elinkeinotoiminnassa merkkiä, joka on sama tai samankaltainen kuin laajalti tunnettu tavaramerkki, vaikka tavarat, joita varten merkki on, eivät ole samoja tai samankaltaisia kuin ne, joita varten laajalti tunnettu tavaramerkki on suojattu.

Käyttämiseksi elinkeinotoiminnassa katsotaan:

- 1) merkin paneminen tavaroihin tai niiden päällyksiin;
- 2) tavaroiden tarjoaminen tai liikkeelle laskeminen tai niiden varastoiminen tällaista tarkoitusta varten merkkiä käyttäen;
- 3) tavaroiden maahantuonti tai maastavienti merkkiä käyttäen taikka maahantuonti edelleen kolmanteen maahan kuljetettavaksi;
- 4) merkin käyttäminen liikeasiakirjoissa markkinoinnissa;
- 5) merkin muu vastaava käyttäminen.

Edellä 3 momentissa tarkoitetuksi merkin käyttämiseksi elinkeinotoiminnassa katsotaan myös suullinen käyttäminen.

7 § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus tavaramerkkiin ei estä toista käyttämästä elinkeinotoiminnassa hyvän liiketavan mukaisesti:

- 1) omaa nimeään, toiminimeään, aputoiminimeään, toissijaista tunnustaan tai osoitetaan;
- 2) tavaroiden lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa taikka muuta tavaroiden ominaisuutta osoittavaa merkintää;
- 3) tavaramerkkiä, jos sen käyttäminen on tarpeen tavaroiden käyttötarkoituksen osoittamiseksi.

8 § (5.8.2016/616)

Tavaramerkin haltija saa kieltää tavaramerkin käyttämisen tavaroissa, jotka hän tai hänen suostumuksellaan joku muu on saattanut markkinoille Euroopan talousalueella kyseistä tavaramerkkiä käyttäen vain, jos tavaroihin on tehty muutoksia tai niitä on huononnettu sen jälkeen, kun ne on saatettu markkinoille tai tavaramerkin haltijalla on muu perusteltu syy kieltää tavaramerkin käyttäminen.

9 § (5.8.2016/616)

Jos useat vaativat yksinoikeutta tavaramerkkeihin, jotka ovat 6 §:ssä tarkoitetulla tavalla samoja tai samankaltaisia, etusija on sillä, joka voi vedota aikaisimpaan oikeusperusteeseen, ellei muuta johdu siitä, mitä 10 tai 10 a §:ssä säädetään.

10 § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus rekisteröityyn tavaramerkkiin säilyy aikaisemmin rekisteröidyn tai vakiinnutetun tavaramerkin rinnalla, jos rekisteröintiä on haettu vilpittömässä mielessä eikä aikaisemmin rekisteröidyn tai vakiinnutetun tavaramerkin haltija ole ryhtynyt toimenpiteisiin myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin käytön estämiseksi, vaikka hän on viiden vuoden ajan ollut sen käytöstä tietoinen.

Jos myöhemmin rekisteröityä tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan osassa niistä tavaroista, joita varten se on rekisteröity, yksinoikeus koskee tavaramerkin käyttöä vain kyseisten tavaroiden osalta.

10 a § (5.8.2016/616)

Yksinoikeus vakiinnutettuun tavaramerkkiin säilyy aikaisemmin rekisteröidyn tai vakiinnutetun tavaramerkin rinnalla, jos aikaisemmin rekisteröidyn tai vakiinnutetun tavaramerkin haltija ei ole kohtuullisessa ajassa ryhtynyt toimenpiteisiin myöhemmin vakiinnutetun tavaramerkin käytön estämiseksi ja myöhemmin vakiinnutettu merkki on otettu käyttöön vilpittömässä mielessä.

Jos aikaisemmin rekisteröity tai vakiinnutettu tavaramerkki on laajalti tunnettu Suomessa, 1 momentissa tarkoitettuna kohtuullisena aikana pidetään viittä vuotta siitä, kun aikaisemmin rekisteröidyn tai vakiinnutetun tavaramerkin haltija sai tietää myöhemmin vakiinnutetun tavaramerkin käytöstä.

11 § (5.8.2016/616)

Jos 7 §:n 1 kohdassa tai 10 taikka 10 a §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa havaitaan kohtuulliseksi, markkinaoikeus määrää, että toista tavaramerkkiä tai kumpaakin niistä saadaan käyttää vain määrätyllä tavalla muodostettuna, lisäämällä siihen paikannimi tai haltijan nimi taikka rajaamalla sen käyttö koskemaan tiettyjä tavaroita tai tiettyä aluetta taikka muulla vastaavalla tavalla.

11 a § (5.8.2016/616)

Sanakirjan, käsikirjan, oppikirjan tai muun vastaavan painotuotteen tekijä, päätoimittaja, julkaisija ja kustantaja ovat velvolliset rekisteröidyn tavaramerkin haltijan pyynnöstä huolehtimaan siitä, ettei tavaramerkkiä toisinneta julkaisussa ilmoittamatta, että tavaramerkki on rekisteröity. Mitä edellä tässä momentissa säädetään, sovelletaan myös julkaisun levittämiseen tietoverkon välityksellä tai muulla sähköisellä tavalla.

Joka laiminlyö noudattaa, mitä 1 momentissa säädetään, on velvollinen huolehtimaan siitä, että oikaisu julkaistaan sillä tavoin ja siinä laajuudessa kuin on kohtuullista, sekä kustantamaan tällaisen oikaisun.

Tavaramerkin rekisteröintiä koskeva 1 momentissa tarkoitettu ilmoittamisvelvollisuus voidaan katsoa täytetyksi silloin, kun tavaramerkin yhteyteen merkitään tunnus®.

2 luku

Tavaramerkkien rekisteröinti

12 §

Tavaramerkkirekisteriä pitää patentti- ja rekisterihallitus.

13 § (5.8.2016/616)

Merkki, joka ei ole 3 §:n mukaisesti erottamiskykyinen tai johon ei 5 §:n nojalla voi saada yksinoikeutta, ei täytä rekisteröinnin edellytyksiä.

Tavaramerkiltä ei kuitenkaan erottamiskyvyn puuttumisen perusteella saa evätä rekisteröintiä, jos tavaramerkki on ennen rekisteröintihakemuksen tekopäivää käytössä tullut erottamiskykyiseksi.

14 § (5.8.2016/616)

Tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos:

- 1) se on lain, yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen;
- 2) se on omiaan johtamaan yleisöä harhaan;
- 3) siihen on ilman asianomaista lupaa otettu valtion vaakuna, lippu tai muu tunnuskuva, rekisteröitävän merkin käyttökohteena olevia tai niiden kaltaisia tavaroita koskeva virallinen tarkastus- tai takumerkki taikka tarkastus- tai takuuleima, suomalainen kunnanvaakuna taikka kansainvälisen, valtioiden välisen järjestön lippu, vaakuna tai muu tunnuskuva,

nimitys tai nimen lyhennys taikka muu kuvio, nimitys tai nimen lyhenne, jos sen ottaminen tavaramerkkiin voi aiheuttaa vaaran siitä, että yleisö sekoittaa tavaramerkin sanotunlaiseen tunnuskuvaan, merkkiin, leimaan, nimitykseen tai nimen lyhenteeseen;

4) se muodostuu jostakin tai sisältää jotakin, joka on omiaan aiheuttamaan käsityksen, että kyseessä on toisen suojattu toiminimi taikka sellainen toisen aputoiminimi tai toissijainen tunnus, jota tarkoitetaan 5 a §:ssä, taikka toisen nimi tai muotokuva, jollei nimi tai muotokuva ilmeisesti tarkoita jotakuta kauan sitten kuollutta;

5) se muodostuu jostakin tai sisältää jotakin, joka on omiaan aiheuttamaan käsityksen, että kyseessä on toisen suojatun kirjallisen tai taiteellisen teoksen nimi, jos se on erikoislaatuinen, tai joka loukkaa toisen tekijänoikeutta teokseen tai toisen oikeutta valokuvaan tai suojattuun malliin;

6) se aiheuttaa vaaran, että yleisö sekoittaa sen toisen elinkeinonharjoittajan nimeen, suojattuun toiminimeen tai aputoiminimeen siten, että sekoitettavuuteen voitaisiin vedota toiminimilain (128/1979) 5 §:n nojalla;

7) aiemman tavaramerkin haltijalla on yksinoikeus merkin käyttämiseen tavaroiden tunnuksena elinkeinotoiminnassa;

8) tavaramerkin hakija on tehnyt rekisteröintihakemuksen vilpillisessä mielessä;

9) se aiheuttaa sekaannusvaaran Suomessa tai Euroopan unionissa suojatun kasvilajikkeen lajikenimeen;

10) rekisteröinnille on maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden laatu järjestelmistä annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1151/2012, maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 992/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 kumoamisesta annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1308/2013, tislattujen alkoholijuomien määritelmästä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1576/89 kumoamisesta annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 110/2008 tai maustettujen viinituotteiden määritelmästä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojasta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1601/91 kumoamisesta annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 251/2014 tarkoitettu este.

Edellä 1 momentin 7 kohdassa aiemmalla tavaramerkillä tarkoitetaan:

1) kansallista tavaramerkkiä, joka on rekisteröity aiemman hakemuksen perusteella tai jolla on muuten aiempi etuoikeus kuin tavaramerkin hakijalla;

2) Suomessa tai Euroopan unionissa voimassa olevaa kansainvälisen rekisteröinnin suojaamaa tavaramerkkiä, jolla tämän rekisteröinnin perusteella on Suomessa tai Euroopan unionissa aikaisempi oikeus kuin tavaramerkin hakijalla;

3) 57 §:ssä tarkoitettua yhteisön tavaramerkkiä, joka on rekisteröity tavaramerkkihakemusta aikaisemman hakemuksen perusteella, tai jolla on 57 §:ssä mainitun neuvoston asetuksen 34 tai 35 artiklan mukainen aiemmuus Suomesta;

4) tavaramerkkiä, joka on vakiinnutettu silloin, kun rekisteröintiä haetaan.

Niissä tapauksissa, joita 1 momentin 4–8 kohdassa tarkoitetaan, tavaramerkki voidaan rekisteröidä, jos se, jonka oikeudesta on kyse, suostuu siihen, eikä 1 momentista muutoin johdu estettä rekisteröinnille.

15 §

Rekisteröinnillä saatu yksinoikeus tavaramerkkiin ei käsitä sellaista merkin osaa, jota ei sinänsä voida rekisteröidä.

Jos merkkiin sisältyy sellainen osa ja erityistä syytä on otaksua, että merkin rekisteröinti voi aiheuttaa epätietoisuutta yksinoikeuden laajuudesta, voidaan rekisteröitäessä tämä osa nimenomaan erottaa suojan piiristä.

Jos myöhemmin osoittautuu, että suojan piiristä erotettu merkin osa on tullut rekisteröimiskelpoiseksi, voidaan toimittaa uusi rekisteröinti, joka kohdistuu tähän merkin osaan tai merkkiin kokonaisuudessaan ilman edellä sanottua rajoitusta.

16 §

Tavaramerkki rekisteröidään yhteen tai useampaan tavaraluokkaan. Tavaramerkkiluokituksen vahvistaa patentti- ja rekisterihallitus.

17 § (16.12.1983/996)

Tavaramerkin rekisteröintiä on haettava kirjallisesti rekisteriviranomaiselta. Hakemuksessa tulee ilmoittaa hakijan nimi tai toiminimi sekä tavarat ja luokat, jotka merkki käsittää. Merkki on hakemuksessa selvästi osoitettava. (22.12.1995/1715)

Hakemusta tehtäessä on suoritettava hakemusmaksu. Hakemus katsotaan tehdyksi vasta, kun maksu on suoritettu. (25.1.1993/39)

17 a § (21.1.2000/56)

Jos hakemus koskee useita tavaroita, osa niistä voidaan hakijan pyynnöstä erottaa yhdeksi tai useammaksi hakemukseksi siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Näiden hakemusten hakemispäivänä pidetään alkuperäisen hakemuksen hakemispäivää. Jos joillakin alkuperäisen hakemuksen tavaroilla on hakemispäivää aikaisempi etuoikeus, etuoikeus seuraa jaossa näitä tavaroita.

Mitä 1 momentissa on sanottu hakemuksesta, koskee soveltuvin osin myös rekisteröintiä.

18 §

Jos tavaramerkkiä, jota hakija on ensimmäisen kerran käyttänyt kansainvälisessä näyttelyssä esiteltyä tavaraa varten, haetaan rekisteröitäväksi kuuden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona tavara ensiksi pantiin näytteille, on hakemus muihin hakemuksiin tai muiden tunnusmerkkien käyttöön verraten katsottava tehdyksi mainittuna päivänä.

19 §

Jollei hakija noudata, mitä hakemuksen tekemisestä on määrätty, tai jos rekisteriviranomainen havaitsee, ettei hakemusta muusta syystä voida hyväksyä, veloitettakoon hakija määräajassa antamaan lausumansa tai tekemään oikaisu, uhalla että hakemus jätetään sillensä.

Milloin rekisteriviranomainen katsoo, ettei hakemus ole hyväksyttävissä lausuman antamisen jälkeenkään, hakemus on hylättävä siltä osin kuin on olemassa este sen hyväksymiselle, jollei ole aihetta uuden määräajan antamiseen. (21.1.2000/56)

20 § (22.12.1995/1715)

Jos hakemus täyttää sille asetetut vaatimukset eikä asiassa ole ilmennyt estettä rekisteröinnille, rekisteriviranomaisen on rekisteröitävä tavaramerkki ja rekisteröinnistä on kuulutettava.

Väite rekisteröintiä vastaan on tehtävä kirjallisesti rekisteriviranomaiselle kahden kuukauden kuluessa kuuluttamispäivästä.

Vaikka väitteentekijä peruuttaa väitteen, asia voidaan tutkia, jos siihen on erityisiä syitä.

21 § (22.12.1995/1715)

Väitteen jälkeen rekisteriviranomainen kumoaa rekisteröinnin siltä osin kuin on olemassa este rekisteröinnille. Kun päätös rekisteröinnin kumoamisesta on saanut lainvoiman, päätöksestä on kuulutettava. (21.1.2000/56)

Rekisteriviranomainen hylkää väitteen, jos rekisteröinnille ei ole estettä.

22 §

Rekisteröinti on voimassa siitä päivästä, jona hakemus on tehty, siihen saakka kunnes kymmenen vuotta on kulunut rekisteröintipäivästä.

Rekisteröinti uudistetaan merkin haltijan hakemuksesta, kulloinkin kymmeneksi vuodeksi edellisen rekisteröintikauden päättymisestä.

Rekisteröinti voidaan uudistaa aikaisintaan vuotta ennen rekisteröintikauden päättymistä ja viimeistään kuuden kuukauden kuluessa sen päättymisestä. (22.12.1995/1715)

Uudistamista on haettava kirjallisesti rekisteriviranomaiselta, jos uudistamisen yhteydessä halutaan tehdä rekisterimerkintöihin muutos tai jos rekisteriin ei ole merkitty, mihin luokkiin tavarat kuuluvat. Muutoin rekisteröinti katsotaan uudistetuksi, kun uudistamismaksu on suoritettu. (22.12.1995/1715)

Hakemuksen käsittelyyn sovelletaan vastaavasti 19 §:n säännöksiä. (22.12.1995/1715)

23 §

Rekisteröidyn tavaramerkin haltijan hakemuksesta voidaan rekisterissä tehdä merkkiin sellaisia vähäisiä muutoksia, joista huolimatta merkin kokonaisvaikutelma pysyy entisellään.

3 luku

Oikeussuojan lakkaaminen ja rekisteröinnin mitättömyys

24 §

Jollei rekisteröidyn tavaramerkin haltija ole hakenut rekisteröinnin uudistamista niin kuin 22 §:ssä on sanottu, on merkki poistettava rekisteristä.

Tavaramerkki on niin ikään poistettava rekisteristä, milloin merkin haltija rekisteröinnin voimassa ollessa sitä pyytää. Jos rekisterimerkinnän mukaan merkkiin on perustettu panttioikeus, älköön rekisteristä poistamista toimitettako ilman pantinhaltijan suostumusta.

Merkin haltijan hakemuksesta voidaan supistaa niiden tavaroiden tai tavaraluokkien luettelo, joita rekisteröinti tarkoittaa. Pantinhaltijan suostumuksesta olkoon noudatettavana, mitä 2 momentissa on sanottu.

25 § (5.8.2016/616)

Jos tavaramerkki on rekisteröity vastoin tätä lakia, rekisteröinti on mitätön, jollei muuta johdu 10 tai 10 a §:ssä tarkoitetusta seikasta tai muusta olosuhteiden muuttumisesta.

26 § (25.1.1993/39)

Yksinoikeus tavaramerkkiin menetetään:

- 1) jos merkki rekisteröinnin tai vakiintumisen tapahduttua ilmeisesti on menettänyt kykynsä erottaa merkin haltijan tavarat muiden tavaroista; tai
- 2) jos merkki rekisteröinnin tai vakiintumisen tapahduttua on tullut harhaanjohtavaksi taikka lain, yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastaiseksi.

Tavaramerkin rekisteröinti menetetään, jos merkkiä ei ole käytetty viimeisten viiden vuoden aikana eikä haltija osoita siihen hyväksyttävää syytä. Tavaramerkin käyttö haltijan suostumuksella rinnastetaan haltijan toimesta tapahtuvaan tavaramerkin käyttöön.

Rekisteröinnin menettämistä ei voida kuitenkaan vaatia, jos merkkiä on käytetty viiden vuoden käyttämättömyysjakson päättymisen jälkeen, mutta ennen menettämistä koskevan vaatimuksen tekemistä. Tällöin ei kuitenkaan oteta huomioon sellaista merkin käyttöä, joka on tapahtunut menettämistä koskevan vaatimuksen tekemistä edeltäneiden kolmen kuukauden kuluessa, jos käytön valmistelut aloitetaan vasta, kun haltija on tullut tietoiseksi siitä, että menettämistä koskeva vaatimus voidaan tehdä. (22.12.1995/1715)

Jos rekisteröinnin menettämisperuste koskee vain joitakin niistä tavaroista, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, rekisteröinti menetetään vain näiden tavaroiden osalta.

27 §

Rekisteröinnin mitättömäksi julistamisesta ja tavaramerkin menettämisestä päättää tuomioistuin, kun siitä tehdään kanne merkin haltijaa vastaan.

Kannetta, jota 1 momentissa tarkoitetaan, saa ajaa jokainen, joka kärsii haittaa rekisteröinnistä. Jos kanne perustuu 13 §:ssä, 14 §:n 1 momentin 1–3 kohdassa tai 26 §:ssä olevaan säännökseen, saa kannetta ajaa myös virallinen syyttäjä tai asianomaisten elinkeinon- tai ammatinharjoittajien etuja valvova yhteisö.

Kantajan pyynnöstä tehtävään kanteen vireillepanosta merkintä tavaramerkkirekisteriin.

4 luku

Erityisiä säännöksiä ulkomaalaisten ja ulkomaisten tavaramerkkien suojasta

28 §

Jos joku, joka ei harjoita elinkeinoa Suomessa, hakee tavaramerkin rekisteröintiä, on hakemukseen liitettävä todistus siitä, että hakija on saanut saman merkin samanlaisia tavaralajeja varten rekisteröidyksi siinä vieraassa valtiossa, jossa hakija harjoittaa elinkeinoa tai hänellä on kotipaikka tai jonka kansalainen hän on.

Sellaista todistusta kuin 1 momentissa tarkoitetaan älköön kuitenkaan vaadittako, jos vastaavaa selvitystä ei vieraassa valtiossa vaadita siltä, joka on Suomen kansalainen tai jolla on täällä kotipaikka tai joka harjoittaa täällä elinkeinoa.

29 §

Tavaramerkki, joka on rekisteröity vieraassa valtiossa, voidaan vastavuoroisuuden edellytyksellä rekisteröidä Suomessa sellaisena kuin se on rekisteröitynä vieraassa valtiossa, mikäli rekisteröiminen ei ole ristiriidassa 13 tai 14 §:ssä olevien säännösten kanssa tai tavaramerkki ole menettänyt erottamiskykyään. (25.1.1993/39)

Sen estämättä, mitä 1 momentissa on sanottu, saadaan ulkomaista tavaramerkkiä rekisteröitäessä vastavuoroisuuden ehdolla tehdä merkkiin vähäisiä muutoksia, joiden johdosta merkin kokonaisvaikutelma ei muutu.

30 § (16.12.1983/996)

Asetuksella voidaan säätää, että tässä maassa tehty rekisteröintihakemus on, milloin tavaramerkin rekisteröintiä on aikaisemmin haettu valtakunnan ulkopuolella, hakijan pyynnöstä katsottava tehdyksi muihin hakemuksiin tai muihin käyttöön otettujen tavaran tunnusmerkkeihin nähden samanaikaisesti kuin valtakunnan ulkopuolella tehty hakemus.

Asetuksella voidaan myös säätää niistä ehdoista, joilla 1 momentissa tarkoitettu etuoikeus saadaan.

31 § (26.11.2010/1016)

Tavaramerkin hakijalla, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, tulee olla Euroopan talousalueella asuva asiamies, joka on oikeutettu edustamaan häntä hakemusta koskevissa asioissa.

Rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, tulee olla Euroopan talousalueella asuva asiamies, joka on oikeutettu edustamaan häntä tavaramerkkiä koskevissa asioissa ja jolla on oikeus hänen puolestaan ottaa vastaan haasteen tiedoksiantoja, kutsuja ja muita asiakirjoja tavaramerkkiä koskevissa asioissa lukuun ottamatta rikosasioita koskevaa haastetta ja määräystä, jolla asianosainen on veloitettu henkilökohtaisesti saapumaan oikeuteen. Tavaramerkin haltijan asiamiehestä on tehtävä merkintä tavaramerkkirekisteriin.

Jollei tavaramerkin hakijalla tai rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla ole asianmukaisesti valtuutettua asiamiestä, on rekisteriviranomaisen hakijan tai merkin haltijan viimeksi ilmoitettua osoitetta käyttäen kehotettava tätä tekemään oikaisu määräajassa uhalla, että hakemus katsotaan peruutetuksi tai merkki poistetaan rekisteristä. Jollei rekisteriviranomaisen tiedossa ole hakijan tai merkin haltijan osoitetta, kuulutetaan asiasta tavaramerkkilehdessä.

Väitteentekijällä, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, tulee olla Euroopan talousalueella asuva asiamies, joka edustaa väitteentekijää väiteasiassa.

Asiamiehenä voi olla myös yhteisö, jolla on kotipaikka Euroopan talousalueella.

5 luku

Luovutus ja käyttö lupa

32 §

Tavaramerkki voidaan luovuttaa toiselle. Luovutus saattaa käsittää joko kaikki ne tavaralajit, joita varten merkki on rekisteröity tai vakiinnutettu, taikka osan niistä.

Milloin luovutetaan liike, johon kuuluu tavaramerkki, seuraa merkki liikettä, jollei ole tehty ehtoa siitä, että merkki pysyy luovuttajalla tai että niin luovuttaja kuin liikkeen uusi omistaja saavat käyttää merkkiä tavarain eri lajeja varten.

33 §

Rekisteröidyn tavaramerkin luovutuksesta on pyynnöstä tehtävä merkintä tavaramerkkirekisteriin. Jos rekisteriviranomainen havaitsee, että luovutuksen nojalla tapahtuva tavaramerkin käyttäminen ilmeisesti on omiaan johtamaan harhaan yleisöä, on merkintä kuitenkin evättävä, mikäli sanottua haittaa ei poisteta siten, että tavaramerkkiin tehdään jokin muutos tai lisäys.

Luovutus, jota ei ole merkitty rekisteriin, ei ole voimassa kolmatta kohtaan, joka vilpittömässä mielessä on saanut oikeuden tavaramerkkiin.

Jos joku tahtoo panna tavaramerkkioikeutensa pantiksi, on siitä sovittava kirjallisesti ja sopimuksesta tehtävä merkintä rekisteriin. Panttioikeutta ei synny, ennenkuin merkintä on tehty.

34 §

Rekisteröidyn tavaramerkin haltija voi, luovuttamatta itse merkkioikeutta, oikeuttaa toisen elinkeinotoiminnassa käyttämään tavaramerkkiä. Käyttölupa voi koskea koko maata tai jotakin sen osaa ja se voi tarkoittaa joko kaikkia rekisteröinnillä suojattuja tavaroita tai osaa niistä. Käyttöluvan haltijoita voi olla yksi tai useampia. Käyttöluvasta on pyynnöstä tehtävä merkintä tavaramerkkirekisteriin. Rekisteriviranomainen voi kuitenkin evätä merkinnän, jos käyttölupaan perustuva merkin käyttäminen ilmeisesti on omiaan johtamaan yleisöä harhaan. Kun käyttöluvan näytetään lakaneen, on merkintä poistettava rekisteristä. (25.1.1993/39)

Käyttölupa, jota ei ole merkitty rekisteriin, ei ole voimassa kolmatta kohtaan, joka vilpittömässä mielessä on saanut oikeuden merkkiin.

Ellei toisin ole sovittu, älköön käyttöluvan saaja luovuttako edelleen oikeuttaan.

35 §

Oikeutta tavaramerkkiin ei saa ulosmitata, ellei siihen ole perustettu panttioikeutta.

Jos merkin haltijan omaisuus luovutetaan konkurssiin, kuuluu tavaramerkkioikeus konkurssipesään.

6 luku

Harhaanjohtavien tavarann tunnusmerkkien käytön kieltäminen

36 §

Jos tavarann tunnusmerkki luovutuksen tai käyttöluvan antamisen jälkeen tulee harhaanjohtavaksi merkin uuden haltijan tai käyttöluvan saajan käyttämänä, voi tuomioistuinn siinä laajuudessa kuin tarpeelliseksi havaitaan kieltää häntä käyttämästä merkkiä.

Käyttö voidaan kieltää muulloinkin, jos merkki on harhaanjohtava taikka jos sen haltija tai toinen hänen suostumuksellaan käyttää merkkiä sillä tavoin, että yleisöä johdetaan harhaan.

Kannetta tämän pykälän perusteella voi ajaa virallinen syyttäjä, jokainen, joka kärsii haittaa tunnusmerkin käyttämisestä, sekä asianomaisten elinkeinon- tai ammatinharjoittajien etuja valvova yhteisö.

37 §

Kieltäessään 36 §:n nojalla tavarann tunnusmerkin käyttämisen oikeus voi sen mukaan kuin havaitaan kohtuulliseksi määrätä, että tunnusmerkki, joka sanotussa säännöksessä olevan kiellon vastaisesti on pantu tavaraan, päällykseen, mainoslehtiseen, liikeasiakirjaan tai muuhun sellaiseen, on poistettava tai niin muutettava, ettei se enää ole harhaanjohtava. Jollei

tällainen toimenpide ole muutoin toteutettavissa, määrättäköön merkitty omaisuus hävitettäväksi tai tietyin tavoin muutettavaksi.

Omaisuus, jota 1 momentissa tarkoitetaan, voidaan siinä mainittua määräystä odottaessa ottaa takavarikkoon; tällöin on vastaavasti sovellettava, mitä takavarikosta rikosasioissa yleensä on säädetty.

6 a luku (22.12.1995/1699)

(22.12.1995/1699)

6 a luku on kumottu L:lla 22.12.1995/1699.

7 luku

Seuraamukset tavaramerkkioikeuden loukkaamisesta

38 § (21.7.2006/680)

Jos joku loukkaa oikeutta tavaran tunnusmerkkiin, tuomioistuim voi kieltää häntä jatkamasta tai toistamasta tekoa.

Joka tahallaan tai huolimattomuudesta loukkaa oikeutta tavaran tunnusmerkkiin, on velvollinen suorittamaan loukatulle kohtuullisen hyvityksen merkin käyttämisestä sekä korvauksen kaikesta vahingosta, jonka loukkaus aiheuttaa. Jos huolimattomuus on vain lievää, korvausta vahingosta voidaan sovitella.

Jos huolimattomuuttakaan ei ole, loukkaaja on velvollinen suorittamaan kohtuullisen hyvityksen merkin käyttämisestä.

39 §

Joka tahallaan loukkaa tavaran tunnusmerkin haltijalle tämän lain mukaan kuuluvaa oikeutta, on tuomittava, jollei teko ole rangaistava rikoslain 49 luvun 2 §:ssä tarkoitettuna teollisoikeusrikoksena, *tavaramerkkirikkomuksesta* sakkoon. (21.4.1995/716)

Syytettä 1 momentissa mainitusta rikoksesta älköön virallinen syyttäjä tehdä, ellei asianomistaja ole ilmoittanut rikosta syytteeseen pantavaksi.

Milloin kysymys on rekisteröidystä tavaramerkistä, älköön rangaistusta tuomittako, ellei loukkaus ole tapahtunut rekisteröintipäivän jälkeen.

40 § (21.7.2006/680)

Hyvitystä ja korvausta vahingosta voidaan 38 §:n nojalla vaatia ainoastaan viiden viimeisen vuoden ajalta ennen kanteen vireillepanoa. Oikeus hyvitykseen ja korvaukseen vahingosta on menetetty, jos sitä koskevaa kannetta ei ole pantu vireille mainitun ajan kuluessa.

Jos kysymys on rekisteröinnillä suojatusta tavaramerkistä, hyvitystä ja korvausta vahingosta voidaan 1 momentin estämättä vaatia ennen rekisteröintipäivää tapahtuneen loukkauksen johdosta, jos kanne pannaan vireille vuoden kuluessa rekisteröintipäivästä.

41 §

Sen vaatimuksesta, jonka oikeutta tavaran tunnusmerkkiin on loukattu, tuomioistuin voi, mikäli kohtuulliseksi havaitaan, määrätä, että tunnusmerkki, joka oikeudettomasti on pantu tavaraan, päällykseen, mainoslehtiseen, liikeasiakirjaan tai muuhun sellaiseen, on poistettava tai niin muutettava, ettei sitä enää voida käyttää väärin. Jollei tällainen toimenpide ole muutoin toteutettavissa, määrättäköön merkitty omaisuus hävitettäväksi tai tietyn tavoin muutettavaksi. Tällöin tuomioistuin myös voi, vaatimuksesta, määrätä omaisuuden korvauksesta luovutettavaksi loukatulle.

Tässä tarkoitettu omaisuus voidaan, olkoonpa loukkaus tahallinen tai ei, virallisen syyttäjän tai oikeuden niin päättäessä, ottaa takavarikkoon, jos loukattu sitä vaatii ja asettaa, milloin se katsotaan tarpeelliseksi, hyväksyttävän vakuuden siitä vahingosta, mikä takavarikosta saattaa koitua vastapuolelle, sekä takavarikosta johtuvista kustannuksista; tällöin on muutoin vastaavasti sovellettava mitä takavarikosta rikosasioissa yleensä on säädetty.

41 a § (21.7.2006/680)

Tuomioistuin voi tavaramerkin loukkausta koskevassa riita-asiassa kantajan vaatimuksesta määrätä, että vastaajan on korvattava kustannukset, jotka kantajalle aiheutuvat siitä, että hän soveltuvin toimin julkistaa tietoja lainvoimaisesta tuomiosta, jossa vastaajan on todettu loukanneen tavaramerkkioikeutta. Määräystä ei saa antaa, jos tietojen levittämistä on muussa laissa rajoitettu. Harkitessaan määräyksen antamista ja määräyksen sisältöä tuomioistuimen tulee ottaa huomioon julkistamisen yleinen merkitys, loukkauksen laatu ja laajuus, julkistamisesta aiheutuvat kustannukset ja muut vastaavat seikat.

Tuomioistuin määrää vastaajan korvattavien kohtuullisten julkistamiskustannusten enimmäismäärän. Kantajalla ei ole oikeutta korvaukseen, jos tietoja tuomiosta ei ole julkistettu tuomioistuimen määräämässä ajassa lainvoimaiseksi tulleen tuomion antamisesta.

8 luku

Oikeudenkäynti tavaramerkkiasioissa

42 § (31.1.2013/107)

Tähän lakiin perustuvat riita- ja hakemusasiat käsitellään markkinaoikeudessa.

Jäljempänä 57 §:n 1 momentissa mainitussa neuvoston asetuksessa tarkoitettuna yhteisön tavaramerkkituomioistuimena toimii markkinaoikeus.

Riita- ja hakemusasioiden käsittelystä markkinaoikeudessa säädetään oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetussa laissa (100/2013).

43 § (31.1.2013/107)

Syyte rikoslain 49 luvun 2 §:ssä tarkoitettu oikeutta tavaran tunnusmerkkiin loukkaavasta teollisoikeusrikoksesta ja tämän lain 39 §:n 1 momentissa tarkoitettu tavaramerkkirikkomuksesta käsitellään Helsingin kärjäoikeudessa.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua syyteasian yhteydessä voidaan käsitellä syytteessä tarkoitettua rikoksesta johtuva 38 §:n 2 ja 3 momentin mukainen korvaus- ja hyvitysvaatimus sekä 41 §:n mukainen vaatimus sen estämättä, mitä 42 §:ssä säädetään.

Tuomioistuin pysyy toimivaltaisena tutkimaan 2 momentissa tarkoitettua vaatimuksen, vaikka toimivallan perustaneissa olosuhteissa tapahtuu muutos vaatimuksen esittämisen jälkeen.

43 a § (31.1.2013/107)

Edellä 43 §:ssä tarkoitettua asiaa käsittelevän tuomioistuimen oikeuteen pyytää lausunto rekisteriviranomaiselta sovelletaan, mitä oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetun lain 4 luvun 22 §:ssä säädetään markkinaoikeuden oikeudesta pyytää lausunto.

43 b § (25.8.2016/716)

Käsitellessään 43 §:ssä tarkoitettua asiaa kärjäoikeudella voi olla apunaan asiantuntijoina enintään kaksi tuomioistuinlain (673/2016) 17 luvun 10 §:n 2 momentissa tarkoitettua asiantuntijajäsentä.

Asiantuntijan on annettava kirjallinen lausunto kärjäoikeuden hänelle tekemistä kysymyksistä. Asiantuntijalla on oikeus tehdä kysymyksiä asianosaisille ja todistajille. Ennen asian ratkaisemista kärjäoikeuden on varattava asianosaisille tilaisuus lausua asiantuntijan lausunnosta.

Asiantuntijan oikeudesta palkkioon säädetään tuomioistuinlain 17 luvun 22 §:ssä.

44 § (31.1.2013/107)

Edellä 43 §:ssä tarkoitettua asiaa käsittelevän tuomioistuimen velvollisuuteen ilmoittaa ratkaisusta rekisteriviranomaiselle sovelletaan, mitä oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetun lain 4 luvun 23 §:ssä säädetään markkinaoikeuden velvollisuudesta ilmoittaa ratkaisusta.

45 §

Jos jollekulle on annettu yksinomainen oikeus rekisteröidyn tavaramerkin käyttämiseen tässä maassa ja sellaisesta käyttöluvasta on tehty merkintä tavaramerkkirekisteriin, on tavaramerkkioikeuden loukkaamista koskevissa asioissa sekä merkin haltijaa että käyttöluvan saajaa pidettävä asianomistajina.

2 momentti on kumottu L:lla 31.1.2013/107.

Mitä tässä pykälässä on sanottu, sovellettakoon siinäkin tapauksessa, että merkin haltija antaessaan toiselle yksinomaisen käyttöluvan on pidättänyt itselleen rinnakkaiskäyttöoikeuden.

46 §

Kanne, jolla tarkoitetaan saada todetuksi, onko oikeus tavaran tunnusmerkkiin olemassa tai onko tietty menettely sellaista oikeutta loukkaava, voidaan ottaa tuomioistuimessa käsiteltäväksi, jos asianlaidasta on epätietoisuutta ja tästä on haittaa kantajalle.

Tällaiseen asiaan on vastaavasti sovellettava, mitä 45 §:ssä on säädetty.

47 §

Kannetta, jossa on vaadittu tavaramerkin rekisteröinnin julistamista mitättömäksi, saa ajaa alkuperäiseen vastaajaan kohdistettuna siinäkin tapauksessa, että tavaramerkki on oikeudenkäynnin vireille panemisen jälkeen luovutettu toiselle, ja olkoon tuomio, jolla kanne on hyväksytty, voimassa myös viimeksi mainittua kohtaan. Mitä tässä on sanottu, sovellettakoon vastaavasti, kun kysymys on tavaramerkin menetyksi julistamista tarkoittavasta kanteesta.

48 § (31.1.2013/107)

48 § on kumottu L:lla 31.1.2013/107.

48 a § (21.7.2006/680)

Tuomioistuin voi 38 §:n 1 momentissa tarkoitettua kannetta käsitellessään tavaramerkkioikeuden haltijan vaatimuksesta määrätä lähettimen, palvelimen tai muun sellaisen laitteen ylläpitäjän taikka muun välittäjänä toimivan palvelun tarjoajan sakon uhalla keskeyttämään tavaramerkkiä loukkaavaksi väitetyn käytön (*keskeyttämismääräys*), jolle sitä voidaan pitää kohtuuttomana ottaen huomioon tavaramerkin väitetyn loukkaajan, välittäjän ja tavaramerkkioikeuden haltijan oikeudet.

Ennen 38 §:n 1 momentissa tarkoitetun kanteen nostamista tuomioistuin voi tavaramerkkioikeuden haltijan hakemuksesta antaa keskeyttämismääräyksen, jos sen antamiselle on 1 momentissa mainitut edellytykset ja jos on ilmeistä, että tavaramerkkioikeuden haltijan oikeuksien toteutuminen muutoin vakavasti vaarantuisi. Tuomioistuimen on varattava sekä sille, jolle määräystä on haettu annettavaksi, että sille, jonka väitetään loukkaavan oikeutta tavaran tunnusmerkkiin, tilaisuus tulla kuulluksi. Tiedoksianto sille, jolle määräystä on haettu annettavaksi, voidaan toimittaa postitse taikka telekopiota tai sähköpostia käyttäen. (31.1.2013/107)

Tuomioistuin voi pyynnöstä antaa 2 momentissa tarkoitetun keskeyttämismääräyksen väliaikaisena väitettyä loukkaajaa kuulematta, jos asian kiireellisyys sitä välttämättä vaatii. Määräys on voimassa, kunnes toisin määrätään. Väitetylle loukkaajalle on määräyksen antamisen jälkeen viipymättä varattava tilaisuus tulla kuulluksi. Kun väitettyä loukkaajaa on kuultu, tuomioistuimen on viipymättä päätettävä, pidetäänkö määräys voimassa vai peruutetaanko se.

Tämän pykälän nojalla annettu keskeyttämismääräys ei saa vaarantaa kolmannen oikeutta lähettää ja vastaanottaa viestejä. Keskeyttämismääräys tulee voimaan, kun hakija asettaa ulosottomiehelle ulosottokaaren (705/2007) 8 luvun 2 §:ssä tarkoitetun vakuuden. Mahdollisuudesta vapautua vakuuden asettamisesta säädetään oikeudenkäymiskaaren 7 luvun

7 §:ssä. Edellä 2 tai 3 momentin nojalla annettu keskeyttämismääräys raukeaa, jollei 38 §:n 1 momentissa tarkoitettua kannetta nosteta tuomioistuimessa kuukauden kuluessa määräyksen antamisesta. (31.1.2013/107)

Keskeyttämismääräystä vaatineen on korvattava sille, jolle määräys on annettu, samoin kuin väitetyille loukkaajalle määräyksen täytäntöönpanosta aiheutunut vahinko sekä asiassa aiheutuneet kulut, jos 38 §:n 1 momentissa tarkoitettu kanne hylätään tai jätetään tutkimatta taikka jos asian käsittely jätetään sillensä sen vuoksi, että kantaja on peruuttanut kanteensa tai jäänyt saapumatta tuomioistuimeen. Sama on voimassa, jos keskeyttämismääräys 3 momentin nojalla peruutetaan tai 4 momentin nojalla raukeaa. Vahingon ja kulujen korvaamista koskevan kanteen nostamisessa noudatetaan, mitä oikeudenkäymiskaaren 7 luvun 12 §:ssä säädetään.

49 § (31.1.2013/107)

49 § on kumottu L:lla 31.1.2013/107.

9 luku

Kuuluttamisesta, tiedoksiannosta, valituksesta ja päätöksen poistamisesta **(22.12.1995/1715)**

50 § (22.12.1995/1715)

Paitsi 20 ja 21 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa kuuluttaminen on toimitettava, kun rekisteröityä merkkiä muutetaan 23 §:n nojalla, rekisteröinti poistetaan 24–26, 31 tai 52 §:n nojalla taikka rekisteriin tehdään merkintä luovutuksesta 33 §:n nojalla tai käyttöluvasta 34 §:n nojalla.

50 a § (25.1.1993/39)

Jos päätöstä ei ole saatu annettua tiedoksi hakijalle tämän ilmoittamaan osoitteeseen, tiedoksianto voi tapahtua kuuluttamalla asiasta tavaramerkkilehdessä.

51 § (31.1.2013/107)

Muutosta rekisteriviranomaisen lopulliseen päätökseen tavaramerkkiäsiassa voi hakea hakija, jos päätös on hänelle vastainen tai asia on jätetty sillensä. Rekisteröintiä vastaan tehdyn väitteen johdosta rekisteriviranomaisen tekemään lopulliseen päätökseen saa hakea muutosta se, jolle päätös on vastainen.

51 a § (5.8.2016/616)

Muutoksenhausta Patenti- ja rekisterihallituksen päätökseen tavaramerkkiä koskevassa asiassa säädetään Patenti- ja rekisterihallituksesta annetun lain (578/2013) 6 §:ssä.

52 § (22.12.1995/1715)

Jos rekisteriviranomainen saa 53 §:ssä tarkoitetulta kansainväliseltä toimistolta ilmoituksen kansainvälisestä rekisteröinnistä, jonka suojan alkamispäivä on aikaisempi kuin samaa

merkkiä koskevan suomalaisen rekisteröinnin suojan alkamispäivä ja kansainvälisen rekisteröinnin käsittämät tavarat ovat samat tai osittain samat kuin suomalaisen rekisteröinnin, rekisteriviranomaisen tulee poistaa päätöksensä suomalaisesta rekisteröinnistä ja ratkaista asia uudelleen.

Mitä 1 momentissa on sanottu, on sovellettava vastaavasti, jos rekisteriviranomainen saa 57 §:ssä mainitulta yhteisön tavaramerkkivirastolta ilmoituksen hakemuksesta yhteisön tavaramerkiksi tai 57 a §:ssä tarkoitetusta hakemuksesta tavaramerkin rekisteröimiseksi Suomessa. (21.1.2000/56)

Jos rekisteriviranomainen toteaa rekisteröintipäätöksen jälkeen ennen väiteajan päättymistä, että rekisteröintipäätös perustuu ilmeiseen käsittelyvirheeseen, rekisteriviranomainen voi poistaa virheellisen päätöksensä ja ratkaista asian uudelleen.

10 luku (22.12.1995/1715)

Tavaramerkkien kansainvälinen rekisteröinti

53 § (22.12.1995/1715)

Tavaramerkin kansainvälisellä rekisteröinnillä tarkoitetaan Maailman henkisen omaisuuden järjestön kansainvälisen toimiston suorittamaa tavaramerkin rekisteröintiä, joka on toimitettu 14 päivänä huhtikuuta 1891 tehtyyn tavaramerkkien kansainvälistä rekisteröintiä koskevaan sopimukseen liittyvän 27 päivänä kesäkuuta 1989 tehdyn Madridin pöytäkirjan mukaisesti.

Patentti- ja rekisterihallitus huolehtii Suomessa kansainvälistä rekisteröintiä koskevista tehtävistä ja pitää luetteloa Suomessa voimassa olevista kansainvälisistä rekisteröinneistä.

54 § (21.12.2004/1220)

Jos Suomen kansalainen tai se, jolla on Suomessa kotipaikka tai todellinen ja toimiva teollisuuslaitos tai kauppaliike, haluaa hakea Suomessa voimassa olevaan rekisteröintiin tai vireillä olevaan hakemukseen perustuvaa kansainvälistä rekisteröintiä, hänen tulee tehdä hakemus kansainvälisestä rekisteröinnistä Patentti- ja rekisterihallitukselle.

Jos kansainvälistä rekisteröintiä koskevan hakemuksen perusteena on 57 §:ssä tarkoitettu yhteisön tavaramerkki tai sitä koskeva hakemus, kansainvälistä rekisteröintiä haetaan yhteisön tavaramerkkivirastolta.

55 § (22.12.1995/1715)

Kansainvälinen hakemus on tehtävä kirjallisesti siten kuin erikseen määrätään. Hakemusta tehtäessä on suoritettava säädetty maksu.

56 § (22.12.1995/1715)

Rekisteriviranomainen tarkistaa, että kansainvälinen tavaramerkkihakemus vastaa hakijan suomalaista rekisteröintiä tai Suomessa vireillä olevaa hakemusta.

Jos 1 momentissa tarkoitettua vastaavuutta ei ole, rekisteriviranomainen velvoittaa hakijan määräajassa oikaisemaan kansainvälisen hakemuksen uhalla, että hakemus jätetään sillensä.

Jos 1 momentin mukainen vastaavuus on olemassa, rekisteriviranomainen liittää kansainväliseen hakemukseen todistuksen tästä ja toimittaa sen hakemuksen mukana kansainväliseen toimistoon ennen kuin kaksi kuukautta on kulunut hakemuksen tekemispäivästä.

56 a § (22.12.1995/1715)

Kun rekisteriviranomainen saa kansainväliseltä toimistolta ilmoituksen kansainvälisestä rekisteröinnistä, joka koskee Suomea, rekisteriviranomainen tutkii, onko rekisteröinnille estettä.

56 b § (22.12.1995/1715)

Jos rekisteriviranomainen toteaa, ettei kansainvälisen rekisteröinnin kohteena oleva tavaramerkki täytä tämän lain mukaisia rekisteröintiedellytyksiä, se ilmoittaa kansainväliselle toimistolle, ettei kansainvälinen rekisteröinti ole voimassa Suomessa. Rekisteriviranomainen lähettää ilmoituksen perusteluineen kansainväliseen toimistoon 18 kuukauden kuluessa 56 a §:ssä tarkoitettua kansainvälisen toimiston ilmoituksesta.

Jos kansainvälisen rekisteröinnin haltijan rekisteriviranomaisen 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen johdosta antamassa lausumassa ei ole esitetty sellaisia seikkoja, joiden perusteella tavaramerkin voitaisiin katsoa täyttävän tämän lain mukaiset rekisteröintiedellytykset, rekisteriviranomainen tekee päätöksen, jonka mukaan kansainvälinen rekisteröinti ei ole voimassa Suomessa tai se on voimassa ainoastaan osittain. (21.1.2000/56)

Jos kansainvälisen rekisteröinnin haltija ei ole määräajassa antanut lausumaansa rekisteriviranomaisen 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen johdosta, kansainvälinen rekisteröinti ei tule voimaan Suomessa. Jos sanottu ilmoitus koski vain joitakin kansainvälisen rekisteröinnin tavaroita, kansainvälinen rekisteröinti tulee voimaan Suomessa niille tavaroille, joita ilmoitus ei koskenut. (21.1.2000/56)

56 c § (22.12.1995/1715)

Jollei rekisteröinnille ole estettä, rekisteriviranomainen kuuluttaa 56 a §:ssä tarkoitettua kansainvälisen toimiston ilmoituksesta siten kuin 20 §:n 1 momentissa säädetään. Kuulutuksessa tulee olla kansainvälisen toimiston kansainväliselle rekisteröinnille antama päivä.

Väite kansainvälistä rekisteröintiä vastaan Suomessa on tehtävä kirjallisesti rekisteriviranomaiselle kahden kuukauden kuluessa kuuluttamispäivästä.

56 d § (5.8.2016/616)

Patentti- ja rekisterihallitus lähettää ilmoituksen 56 c §:ssä tarkoitettua väitteestä ja sen perusteluista 53 §:ssä tarkoitettulle kansainväliselle toimistolle. Riippumatta siitä, onko

kansainvälisen rekisteröinnin haltija antanut lausumansa ilmoituksen johdosta, Patenti- ja rekisterihallituksen on tutkittava väite.

Patenti- ja rekisterihallituksen tulee tehdyn väitteen johdosta, jos rekisteröinti ei täytä tämän lain mukaisia rekisteröinnin edellytyksiä, tehdä päätös, että kansainvälinen rekisteröinti ei ole voimassa Suomessa. Jos rekisteröinti täyttää tämän lain mukaiset rekisteröinnin edellytykset vain osittain, Patenti- ja rekisterihallituksen tulee tehdä päätös, että rekisteröinti on voimassa ainoastaan osittain. Patenti- ja rekisterihallituksen on hylättävä väite, jos kansainväliselle rekisteröinnille ei ole Suomessa estettä.

Jos Patenti- ja rekisterihallitus päättää, että kansainvälinen rekisteröinti ei ole voimassa Suomessa tai se on voimassa ainoastaan osittain, se tekee siitä merkinnän 53 §:n 2 momentissa tarkoitettuun luetteloon ja kuuluttaa päätöksestä, kun se on tullut lainvoimaiseksi.

56 e § (22.12.1995/1715)

Tavaramerkin kansainvälinen rekisteröinti, joka koskee Suomea, on voimassa 56 c §:n 1 momentissa tarkoitettua kansainvälisen toimiston antamasta päivästä alkaen. Kansainväliseen rekisteröintiin sovelletaan soveltuvin osin tämän lain säännöksiä ja sen nojalla annettuja määräyksiä.

56 f § (26.11.2010/1016)

Jos kansainvälisen rekisteröinnin haltija, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, haluaa antaa lausuman patenti- ja rekisterihallitukselle, hänen tulee käyttää Euroopan talousalueella asuvaa asiamiestä. Asiamiehenä voi olla myös yhteisö, jolla on kotipaikka Euroopan talousalueella.

56 g § (22.12.1995/1715)

Jos Suomessa rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla on samaa merkkiä koskeva Suomessa voimassa oleva kansainvälinen rekisteröinti, tavaramerkin kansainvälinen rekisteröinti korvaa suomalaisen rekisteröinnin, jos kaikki suomalaisen rekisteröinnin käsittämät tavarat sisältyvät kansainvälisen rekisteröinnin tavaraluetteloon.

Rekisteriviranomainen merkitsee pyynnöstä rekisteriin, että tavaramerkin kansainvälinen rekisteröinti on voimassa, ja kuuluttaa siitä.

56 h § (22.12.1995/1715)

Jos tavaramerkki poistetaan osittain tai kokonaan kansainvälisestä rekisteristä, rekisteriviranomainen poistaa sen pitämästään luettelosta vastaavilta osin ja kuuluttaa poistamisesta.

56 i § (22.12.1995/1715)

Jos Suomessa voimassa olevan kansainvälisen rekisteröinnin voimassaolo lakkaa viiden vuoden kuluessa 56 c §:n 1 momentissa tarkoitettua päivästä sen vuoksi, että kansainvälisen rekisteröinnin perusteena olevan kansallisen rekisteröinnin voimassaolo tai kansallisen

hakemuksen vireilläolo on lakannut, ja tavaramerkin haltija hakee saman tavaramerkin rekisteröintiä Suomessa, katsotaan tällainen hakemus tehdyksi 56 c §:n 1 momentissa tarkoitettuna päivänä sillä edellytyksellä, että:

- 1) hakemus tehdään kolmen kuukauden kuluessa kansainvälisen rekisteröinnin voimassaolon lakkaamisesta;
- 2) suomalaisen hakemuksen käsittämät tavarat sisältyvät Suomessa voimassa olleeseen kansainväliseen rekisteröintiin; ja
- 3) hakemus muutoin täyttää rekisteröinnille asetetut vaatimukset ja hakija suorittaa säädetyt maksut.

Rekisteriviranomainen merkitsee rekisteriin, että suomalainen hakemus on perustunut kansainväliseen rekisteröintiin, ja kuuluttaa siitä.

56 j § (22.12.1995/1715)

Jos Suomessa voimassa olevan kansainvälisen rekisteröinnin voimassaolo lakkaa sen vuoksi, että joku 53 §:ssä mainittuun pöytäkirjaan liittynyt osapuoli irtisanoo liittymisensä pöytäkirjaan ja tavaramerkin haltija hakee saman tavaramerkin rekisteröintiä Suomessa, katsotaan tällainen hakemus tehdyksi 56 c §:n 1 momentissa tarkoitettuna päivänä sillä edellytyksellä, että:

- 1) hakemus tehdään kahden vuoden kuluessa siitä, kun irtisanominen tuli voimaan;
- 2) suomalaisen hakemuksen käsittämät tavarat sisältyvät Suomessa voimassa olleeseen kansainväliseen rekisteröintiin; ja
- 3) hakemus muutoin täyttää rekisteröinnille asetetut vaatimukset ja hakija suorittaa säädetyt maksut.

Rekisteriviranomainen merkitsee rekisteriin, että suomalainen hakemus on perustunut kansainväliseen rekisteröintiin, ja kuuluttaa siitä.

56 k § (21.1.2000/56)

Kansainvälisen rekisteröinnin uudistamisesta, siirrosta ja poistamisesta sekä siihen kohdistuvasta rekisteriviranomaiselle ilmoitetusta käyttöluvasta on kuulutettava.

56 l § (22.12.1995/1715)

Muutosta rekisteriviranomaisen päätökseen voi hakea kansainvälisen rekisteröinnin hakija ja kansainvälisen rekisteröinnin haltija, joka on vaatinut tällaista rekisteröintiä Suomessa, jos päätös on hänelle vastainen tai asia on jätetty sillensä. (21.1.2000/56)

Päätökseen, jonka mukaan kansainvälinen rekisteröinti on voimassa Suomessa tehdystä väitteestä huolimatta, voi väitteentekijä hakea muutosta. (31.1.2013/107)

Valitettaessa 1 ja 2 momentin mukaisesti sovelletaan vastaavasti, mitä säädetään 51 a §:ssä.

10 a luku (22.12.1995/1715)

Yhteisön tavaramerkki

57 § (22.12.1995/1715)

Yhteisön tavaramerkillä tarkoitetaan Euroopan unionin sisämarkkinoilla toimivan yhdenmukaistamisviraston (tavaramerkit ja mallit), jäljempänä *yhteisön tavaramerkkivirasto*, yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 nojalla rekisteröimää tavaramerkkiä. (31.1.2013/107)

2 momentti on kumottu L:lla 5.8.2016/616.

57 a § (21.12.2004/1220)

Pyyntö, joka koskee yhteisön tavaramerkin, yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tai Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin muuntamista kansallista tavaramerkkiä koskevaksi hakemukseksi ja jonka yhteisön tavaramerkkivirasto on toimittanut virastolle, käsitellään kansallisena hakemuksena, jos hakija:

- 1) suorittaa säädetyt maksut;
- 2) antaa vieraskielisestä muuntamispyynnöstä ja siihen kuuluvasta liitteestä rekisteriviranomaiselle suomennoksen tai ruotsinnoksen;
- 3) ilmoittaa osoitteen, josta hakijan tavoittaa Suomessa; ja
- 4) toimittaa tavaramerkin kuvauksen.

Hakemuksella, joka perustuu yhteisön tavaramerkin tai sitä koskevan hakemuksen muuntamiseen, katsotaan olevan sama hakemispäivä, etuoikeus ja aiemmuus Suomessa kuin yhteisön tavaramerkillä ja sitä koskevalla hakemuksella. Hakemuksella, joka perustuu Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin muuntamiseen, on hakemispäivänä kansainvälisen rekisteröinnin tai sen Euroopan yhteisöön kohdistuvan myöhemmän nimeämisen päivä sekä kansainvälisen rekisteröinnin etuoikeudet ja aiemmuudet.

11 luku

Lain soveltaminen ja voimaantulo

58 § (31.1.2013/107)

Tarkemmat säännökset rekisteröintihakemuksesta, tavaramerkkirekisteristä ja sen pitämisestä, kuuluttamisesta sekä rekisteriviranomaisen tehtävistä annetaan valtioneuvoston asetuksella.

Rekisteriviranomainen voi antaa tarkempia teknisiä määräyksiä rekisteröintihakemuksesta ja sen käsittelystä, rekisteröityä tavaramerkkiä koskevista asioista, tavaramerkkirekisteristä, kuulutuksista sekä muista niihin verrattavista teknisistä seikoista.

Tämän lain mukaan perittävistä maksuista säädetään erikseen.

59 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta 1964. Sillä kumotaan:

tavaraleimain suojelemisesta 11 päivänä helmikuuta 1889 annettu asetus;

rikoslain 36 luvun 13 §; sekä

laajennetusta vapaudesta ruukkiliikkeen harjoittamiseen 21 päivänä joulukuuta 1885 annetun asetuksen 2 §.

60 §

Ennen tämän lain voimaantuloa tapahtuneen tavaramerkin rekisteröinnin pätevyys määräytyy aikaisemman lain mukaan.

Tavaramerkki voidaan 26 §:ssä mainitulla perusteella julistaa menetetyksi siinäkin tapauksessa, että oikeus merkkiin on syntynyt ennen tämän lain voimaantuloa.

Vireillä oleviin rekisteröintihakemuksiin on uutta lakia sovellettava.

61 §

Viiden vuoden määräaika, josta säädetään 8 §:ssä, on aikaisemmin rekisteröityjen tavaramerkkien kohdalta luettava tämän lain voimaantulopäivästä.

62 §

Mitä 40 §:ssä on säädetty korvauksensaantioikeuden vanhentumisesta, on sovellettava myös, jos korvausvelvollisuuden aiheuttanut teko on tapahtunut ennen tämän lain voimaantuloa, kuitenkin niin, että mainitussa lainkohdassa säädetty kolmen vuoden määräaika, milloin se alkaisi ennen lain voimaantulopäivää, on luettava viimeksi mainitusta päivästä.

63 §

Kun aikaisemmin rekisteröidyn tavaramerkin rekisteröinti tämän lain voimaantultua ensi kerran uudistetaan, katsottakoon tähän uudistamiseen perustuvan rekisteröintikauden päättyvän alkuperäistä rekisteröintipäivää vastaavana päivänä siinäkin tapauksessa, että rekisteröintikausi aikaisemman uudistuksen nojalla olisi laskettu toisin.

Rekisteröintiä uudistettaessa on tavaraluokkien osalta tehtävä ne muutokset, jotka saattavat aiheutua sovelletun tavaraluokituksen muuttumisesta.

64 §

Tavaramerkin rekisteröinti, joka aikaisemman lain mukaan on ollut uudistettava hakemuksetta, uudistettakoon vastedes noudattaen tämän lain säännöksiä rekisteröinnin uudistamisesta. Jollei uudistamista ole ensi kerran haettu vuoden kuluessa tämän lain voimaantulosta, poistettakoon merkki rekisteristä.

1.1.1.1 Muutossäädösten voimaantulo ja soveltaminen:

30.12.1965/751:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maalikuuta 1966.

21.8.1970/552:

20.2.1976/176:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä huhtikuuta 1976.

Lain 30 §:ssä tarkoitettua säännöstä ajasta, jonka kuluessa etuoikeusvaatimus on täällä esitettävä, sovelletaan lain voimaan tultua tehtyihin hakemuksiin. Lain 51 §:n säännöksiä sovelletaan rekisteriviranomaisen tavaramerkkiasiassa lain voimaan tultua antamiin lopullisiin päätöksiin.

5.12.1980/795:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1981.

Tällä lailla kumotaan 10 päivänä tammikuuta 1964 annetun tavaramerkkilain (7/64) 10 luku.

16.12.1983/996:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1984.

HE 37/83, lvk.miet. 2/83, svk.miet. 53/83

26.6.1992/581:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1992.

HE 25/92, TaVM 21/92

13.11.1992/1038:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1993.

HE 152/92, TaVM 35/92

25.1.1993/39:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä helmikuuta 1993.

Tätä lakia sovelletaan myös jo ennen tämän lain voimaantuloa rekisteröityihin tavaramerkkeihin.

Tämän lain voimaan tullessa vireillä oleviin tavaramerkkien rekisteröintihakemuksiin sovelletaan tämän lain säännöksiä lukuun ottamatta sellaisia rekisteröintihakemuksia, joista rekisteriviranomainen on tavaramerkkilain 20 §:n mukaisesti jo kuuluttanut. Tällaiset rekisteröintihakemukset käsitellään ja ratkaistaan aikaisemman lain mukaan.

Oikeudenkäymiskaaren muuttamisesta 22 päivänä heinäkuuta 1991 annetun lain (1065/91) ja samana päivänä ulosottolain muuttamisesta annetun lain (1066/91) säännöksiä sovelletaan 6 a luvussa tarkoitettujen asioiden osalta jo tämän lain voimaantuloajankohdasta alkaen.

HE 302/92, TaVM 57/92

21.4.1995/716:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 1995.

HE 94/93, LaVM 22/94, SuVM 10/94

22.12.1995/1699:

HE 181/95, TaVM 25/95, EV 157/95

22.12.1995/1715:

Tämä laki tulee voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana. (L 1715/1995 tuli A:n 88/1996 mukaisesti voimaan 1.4.1996.)

Tätä lakia sovelletaan myös jo ennen tämän lain voimaantuloa rekisteröityihin tavaramerkkeihin.

Tämän lain voimaan tullessa vireillä oleviin tavaramerkkien rekisteröintihakemuksiin sovelletaan tämän lain säännöksiä lukuun ottamatta 17 §:n 1 momenttia. Kuitenkin sellaiset rekisteröintihakemukset, joista rekisteriviranomainen on 20 §:n mukaisesti jo kuuluttanut, käsitellään ja ratkaistaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaan.

HE 135/95, TaVM 28/95, EV 169/95

21.1.2000/56:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2000.

Tätä lakia sovelletaan myös jo ennen tämän lain voimaantuloa rekisteröityihin tavaramerkkeihin lukuun ottamatta 21 §:n 1 momenttia.

Tämän lain voimaan tullessa vireillä oleviin tavaramerkkien rekisteröintihakemuksiin sovelletaan tämän lain säännöksiä lukuun ottamatta 13 §:ää, 14 §:n 1 momentin 5 kohtaa ja 19 §:n 2 momenttia.

HE 133/1999, TaVM 11/1999, EV 82/1999

21.12.2004/1220:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2005.

HE 219/2004, TaVM 24/2004, EV 181/2004

21.7.2006/680:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 2006.

Loukkaukseen, joka on tehty ennen tämän lain voimaantuloa, sovelletaan tämän lain 38 ja 40 §:n sijasta tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Riita-asiaan, joka on tullut vireille ennen tämän lain voimaantuloa, sovelletaan tämän lain 41 a §:n sijasta tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Tämän lain 48 a §:ää sovelletaan myös riita-asiaan, joka on tullut vireille ennen tämän lain voimaantuloa.

HE 26/2006, LaVM 6/2006, EV 67/2006

14.5.2010/393:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä joulukuuta 2010.

HE 102/2009, LaVM 2/2010, EV 21/2010

26.11.2010/1016:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2011.

HE 58/2010, TaVM 14/2010, EV 127/2010

31.1.2013/107:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 2013.

Rekisteriviranomaisen päätökseen, joka on tehty ennen tämän lain voimaantuloa, haetaan muutosta noudattaen tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Riita-, hakemus- ja rikosasia, joka on tullut käräjäoikeudessa vireille ennen tämän lain voimaantuloa, käsitellään noudattaen tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

HE 124/2012, LaVM 15/2012, EV 158/2012

5.8.2016/616:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä syyskuuta 2016.

HE 24/2016, TaVM 9/2016, EV 48/2016

25.8.2016/716:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2017.

HE 7/2016, LaVM 8/2016, EV 99/2016